

φράττομεν ἢ ἐμφράττομεν στόμιον, ἄνοιγμα, ὁπὴν κττ. κοιν. : Ἦταν μικρὸ τὸ βούλλωμα τῆς μπουττίλας κ' ἔπαιε μέσα. Ἐπαιε τὸ βούλλωμα τοῦ δοντιοῦ, γιατί δὲν ἔγινε καλὰ τὸ σφράγισμα. 3) Σκέπασμα, κάλυμμα Κεφαλλ. : Τὸ βούλλωμα τῆς κάσας. 4) Συνεκδ. ἄνθρωπος μικροῦ ἀναστήματος Νάξ. (Φιλότ.) 3) Τὸ τελευταῖον τέκνον, τὸ στεργνοπαίδι Σίφν. 4) Πληθ., τὸ περὶ τοὺς δακτύλους μέρος τοῦ περιποδίου, ἀπόπου ἀρχίζει νὰ κλείεται τοῦτο κατὰ τὸ πλέξιμον Ἀνδρ. Κύθν. 5) Ἡ διὰ σιδήρου πυρακτωμένου ἢ κοπῆς ἢ ἄλλως πως ἀποτύπωσης σημείου τινὸς εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ζώου πρὸς διάκρισιν ἀπὸ ἄλλα Κύπρ. κ. ἄ. Συνών. βούλλα 25. 6) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούλλωμα καλικαντζάρων, τὸ κατὰ τὰ λεγόμενα δωδεκάμημερα (περίοδον τῶν καλικαντζάρων) τυχαίως γινόμενον ἔγκλημα εἰς μέρος τι τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται δυσθεράπευτον Πελοπν. (Ἀρχαδ.) 6) Ἡ διὰ χάλυβος ἐπένδυσις σιδηροῦ ἐργαλείου, στόμωμα Κύθηρ. Στερελλ.

βουλλωματακι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βούλλωμα διὰ τῆς καταλ. - ἀκι. Μικρὸν βούλλωμα τοῦ στομίου φιάλης.

βουλλωμοκέρι τό, ἀμάρτ. βουλλωμοκέρι Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βουλλωμός καὶ κερί.

Βουλλοκέρι, ὁ ἰδ.

βουλλωμός ὁ, ἐνιαχ. βουλ-λωμός Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλλώνω καὶ τῆς καταλ. - ωμός καθ' ἀπλοποίησιν ἀντὶ βουλλωνωμός. Πβ. καὶ ἀπλώνω - ἀπλωμός, σκοτώνω - σκοτωμός, φαγώνω - φαγωμός κττ.

Σφράγισμα, ἐμφραξις, κλείσιμον ἔνθ' ἄν. : Παροιμ. Κόλος πῶμαθεν νὰ κλάνη βουλ-λωμὸν δὲν ἔσει (ἐπὶ τοῦ ἀποκτήσαντος κακὴν συνήθειαν καὶ ἐμμένοντος εἰς αὐτήν).

βουλλώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βουλ-λώνω Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. κ. ἄ. βουλ-λών-νω Σύμ. κ. ἄ. βουλλών-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουλ-λῶν-ω Ρόδ. β'λλώνου βόρ. ἰδιώμ. βουλάωνω Καλαβρ. (Μπόβ.) βουώνω Νάξ. (Βόθρ.) βουλ-λώνω Κάμπ. βουλλώνω Κύθηρ. βούχον Τσακων. Προστ. βούλλω Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. βουλλώνω, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. βούλλα.

Α) Κυριολ. 1) Ἐπιθέτω βούλλαν, σφραγίζω τι μὲ βούλλαν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Βουλλώνω τὸ γράμμα - τὸ δέμα κττ. Βουλλωμένο κιβώτιο. Βουλλωμένα ἀσημικά - χρυσασφικά κττ. κοιν. Ὁ δεῖνα ἐβούλ-λωσεν τὴν βέρεαν τοῦ σιταροῦ (ἐπὶ κυβερνητικοῦ ὑπαλλήλου ἐπιθέτοντος σφραγίδα εἰς τὸν ἐπιμήκη σωρὸν τοῦ σίτου ἐν τῷ ἁλωνίφ, ἵνα μὴ ὁ ἰδιοκτήτης ὑπεξαίρεση μέρος πρὸ τῆς καταμετρήσεως καὶ καθορισμοῦ τοῦ ποσοστοῦ τῆς δεκάτης) Κύπρ. || Φρ. Τοῦ βούλλουσαν τοῦ μαγαζι (ἐπὶ τοῦ πτωχεύσαντος) Μακεδ. (Σισάν.) Τὸν βούλλωσε ὁ διάβολος ἢ τὸν ἔχει βουλ-λωμένο ὁ διάβολος (δηλ. τοῦ ἐπέθηκε τὴν σφραγίδα τοῦ ὁ διαβολος, ἐπὶ τοῦ λεγομένου σημειωμένου ἢ σημ'α-δακοῦ, τοῦ ὁποῖου ἢ συνάντησις θεωρεῖται ἀπαισία, ἢ τοῦ φιλαργύρου καὶ γενικώτερον τοῦ ἐν κακίαις γηράσαντος, πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,399) πολλαχ. || Ἄσμι.

Καὶ γράφει μὲ γράφη γραμμένη

καὶ μὲ τὴ μαύρη βούλ-λα βουλ-λωμένη

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 2) Μετοχ. βουλλωμένος, ὁ δε-

δηλωμένος φίλος πολιτικοῦ τινος κόμματος (οἶονεὶ ὁ φέρων ἐκδήλον σφραγίδα τῆς φιλίας του) Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

2) Σφραγίζω, κλείω, οἶον ἐπιστολὴν, ἔγγραφον κττ. ἢ στόμιον δοχείου, ὁπὴν κττ. κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. : Βουλλώνω τὸ γράμμα ἢ τὸ φάκελλο - τὴ μπουκκάλα - τὴ χιλμάρα - τὸ βαρέλλι κττ. Βουλλώνω τὸ καμίνι - τὸ γούρνο κττ. Βουλλώνω τὸ κρασί (βραχυλ. ἀντὶ τὸ βαρέλλι εἴτε τὴ μπουττίλια τοῦ κρασιοῦ). Βουλλώνω τὴν τρῦπα. Σαλιγκάρεα βουλλωμένα (ὄν τὸ στόμιον τοῦ ὀστράκου εἶναι κλεισμένον μὲ τὴν ἐκ τοῦ σιέλου μεμβράνην) κοιν. Βουλλώνω τὸ νερό (βραχυλ. ἀντὶ τὴν δεξαμενὴν ἢ τὴν στέρναν τοῦ νεροῦ) Ἀνδρ. || Φρ. Τοῦ βουλλώνω τὸ στόμα (τὸν κάμνω νὰ μὴ ὁμιλῇ ἢ δωροδοκῶν ἢ ἄλλως ἐξαναγκάζων αὐτόν). Βούλ-λωσε τὸ στόμα ὁ δεῖνα (ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ). Βούλλωσ' το ! (ἐνν. τὸ στόμα, παῦσε νὰ ὁμιλῇ !). Βουλλώνω τ' ἀφτιά μου (κάμνω πῶς δὲν ἀκούω) κοιν. Ἐβούλλωσεν τὸ στόμα ἄτ' ἢ ἐβουλλώθεν (κατέστη ἄφωνος) Τραπ. Χαλδ. Ἐβούλλωσε (ἐνν. τὸ στόμα, ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Δὲ βουλλώνω μάτι (δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ) Νάξ. || Παροιμ. φρ. Ἐχει νὰ βουλλώσῃ πολλὰ στόματα (ἔχει νὰ θρέψῃ πολυμελὴ οἰκογένειαν, δηλ. εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τρέφων αὐτὰ) κοιν. 3) Φράττω, ἐμφράττω, βύω κοιν. καὶ Τσακων. : Βουλλώνω τὸ δόντι μου (βραχυλ. ἀντὶ τὴν τρῦπα τοῦ δοντιοῦ) κοιν. Βουλλώνω τὸ κουδούνι (γεμίζω αὐτὸ μὲ πράγματα διάφορα, ὥστε νὰ μὴ κινῆται τὸ πληκτρον) Πελοπν. (Σαραντάπ.) || Φρ. Τὴ βούλλωσε (συνευρέθη μετ' αὐτῆς, τὴν διεκώρευσεν) Λεξ. Δημητρ. Βουλλωμένη (διακορευμένη) αὐτόθ. Βούλλουσι χαντάκ' (φονευθεῖς ἐρρίφθη ἐντὸς τάφρου, ἐπὶ τοῦ δολοφονηθέντος) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ ἀμτβ. ἐμφράττομαι κοιν. : Βούλλωσε ὁ νεροχύτης - ἡ σωλῆνα κττ. Βούλλωσαν τ' ἀφτιά μου καὶ δὲν ἀκούω καθόλου. Βούλλωσε ἡ μῦτι μου καὶ δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἀναπνοή κοιν. || Φρ. Βούλλωσαν τ' ἄντερά του ἢ ὁ κόλος του (ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ἀπὸ δυσκοιλιότητος) πολλαχ. Βούλλωσε ἡ καρδιά μου (δὲν ἔχω εὐθυμον διάθεσιν, κατέχομαι ὑπὸ δυσθυμίας) Λεξ. Αἰν. Ἡ μετοχ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουλλωμένη Βρύση τοπων. Πελοπν. (Δημητσάν. Πυλ.) 4) Ἀποκλείω Στερελλ. (Ἀράχ.) : Βούλλουσι τοὺν δρόμον μὲ πουρνάρεα. 5) Περικλείω Στερελλ. (Ἀράχ.) : Βούλλουσι τοὺν κῆπον. 6) Καλύπτω, σκεπάζω Ἡπ. Μακεδ. : Οὐ τόπους εἶνι β'λλουμένους (κεκαλυμμένους ἀπὸ χιόνια) Μακεδ. Γῆ β'λλουμένη (συνών. τῷ προηγουμένῳ) αὐτόθ. || Φρ. Σπίτι βουλλωμένο (πλήρες ἀγαθῶν) Ἡπ. 3) Ἐγκολάπτω σημειόν τι εἰς τὸ σῶμα ἀνθρώπου διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου ἢ ἄλλως πως, στιγματίζω, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀξίου δημοσίου στιγματισμοῦ σύνηθ. : Φρ. Ἀν τὸν βρῆς, βούλ-λωσέ τον, ἂν τὸν πιάσης, βούλλωσέ τον, ἂν τὸν δῆς, βούλ-λωσέ τον κττ. (ἐπὶ ἐνόχου διαφυγόντος καὶ μὴ δυναμένου νὰ συλληφθῇ) πολλαχ. Ἀὶ βούλλωσ' τον τ' ἀχνάρι (τὸ ἶχνος τῶν ποδῶν του, συνών. τῇ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Δημητσάν.) Σά φύγη, βούλλωσέ τον τ' ἀχνάρι (συνών. τῇ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Βούλλωσέ μου τ' ἀχνάρεα ! (οὐδόλως μὲ φοβίζουν αἱ ἀπειλαί σου !) Πελοπν. (Ἀργ. Κορινθ. Λακων.) Καὶ μετοχή, ὁ ἐστιγματισμένος δι' οἰουδήποτε μέσου, ὁ στιγματίας καὶ ὁ φέρων στίγματα φυσικὰ σύνηθ. : Λεμόνια βουλλωμένα (τὰ ἔχοντα εἰς τὸν φλοιὸν στίγματα δηλωτικὰ ἀσθενείας) σύνηθ. Ἰλαῖα β'λλουμένη Σχιάθ. Καὶ μεταφορικῶς ὁ βουλλωμένος : κατ' ἀντίφρ. ὁ ἄμοιρος, ὁ καημένος ! Εὐβ. (Αὐλώναρ.) 3) Διὰ πυρακτωμένου ἢ τέμνοντος ὀργάνου ἢ καὶ

